

KAPITEL 8.

Ændringer i andre Love.

§ 60.

D. L. 1—23—13 og 14 — for Færøernes Vedkommende N. L. 1—21—13 og 14 —, Forordning af 6. Oktober 1753 § 9, Forordning af 9. Februar 1798, Forordning af 21. Juni 1844, Lov af 6. April 1855 § 3, Lov Nr. 18 af 28. Januar 1871 samt alle særlige Regler om Vekselobligationer ophæves.

§ 61.

Denne Lovs § 2 skal anvendes ogsaa paa Samkautionister.

§ 62.

Stk. 1. Hvis den, der ifølge Aftale skylder et bestemt Pengebeløb, ikke betaler i rette Tid, skal han svare 5 pCt. aarlig Rente fra den Dag, da Gælden skulde være betalt. Fordringshaveren maa dog minde Skyldneren om Betalingen, naar det kræves af rimelig Hensyntagen til Skyldnerens Interesser. Forsømmer han dette, fritages Skyldneren for at betale Forhalingsrente, indtil Paakrav gives.

Stk. 2. Saafremt Pengeskyld i andre Tilfælde ikke betales i rette Tid, skal Skyldneren betale 5 pCt. aarlig Rente fra den Dag, da Fordringshaveren paabegyndte Retsforfølgning til Betaling af Gælden. Hvor særlige Forhold begrunder det, kan Retten bestemme, at Renten skal løbe fra et tidligere eller senere Tidspunkt, eller at der under Sagen kun skal svares en lavere Rente.

Stk. 3. Kunde Fordringshaveren paa andet Grundlag kræve højere Rente, bevarer han Retten hertil. Han beholder ogsaa sin Ret til Erstatning for Tab, som Renten ikke dækker.

Stk. 4. Det har sit Forblivende ved de Lovbestemmelser, der fastsætter Forhalingsrenter for særlige Forhold. Fører de til en lavere Rente, skal Skyldneren dog betale 5 pCt. aarlig Rente fra den Dag, da Fordringshaveren paabegyndte Retsforfølgning.

Stk. 5. Foranstaaende Regler finder Anvendelse i alle Tilfælde, hvor Betalingstiden indtræder efter 1. Juli 1938.

Hans Rasmussen.

C. Westermann.